

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ivanky Havlíkové a soudkyň JUDr. Naděždy Řehákové a Mgr. Ing. Silvie Svobodové ve věci

žalobce: **EDECO s. r. o.**
se sídlem Štítného 388/1, Praha 3

proti

žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
se sídlem Masarykova 427/31, Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 11. 2022 č. j. 42239/22/5100-41456-713125,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů v řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání v záhlaví uvedeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo k jeho odvolání změněno rozhodnutí Finančního úřadu pro hl. m. Prahu ze dne 9. 11. 2021, č. j. 8035036/21/2003-00540-110077 (dále též „správce daně“) způsobem ve výroku žalobou napadeného rozhodnutí uvedeným, kdy byla zejména snížena výše náhrady hotových výdajů, které vznikly správci daně při provádění daňové exekuce u žalobce, nařízené ve výroku konkrétně označenými exekučními příkazy ze dne 18. 4. 2016,

z částky 9 538 na částku 5 908 Kč, v ostatním zůstal výrok prvostupňového rozhodnutí správce daně nezměněn.

2. Z odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí vyplynulo, že k vymožení povinnosti žalobce uložené *zajišťovacími příkazy ze dne 15. 4. 2016 (dále též „zajišťovací příkazy“)* nařídil správce daně exekuci prodejem movitých věcí *exekučními příkazy ze dne 15. 4. 2016 a ze dne 18. 4. 2016*. Na základě *exekučních příkazů ze dne 15. 4. 2016* byla sepsána a zabavena movitá věc-automobil T TOYOTA LAND CRUISER (dále též „automobil TOYOTA“). Na základě *exekučních příkazů ze dne 18. 4. 2016* byla sepsána a zabavena movitá věc-automobil FIAT MOBILVETTA AY BPMNC 244 (dále též „automobil FIAT“). Oba automobily byly oceněny znaleckými posudky a stanovena jejich obvyklá cena.
3. Dne 26. 3. 2018 vydal správce daně *dodatečné platební výměry*, kterými bylo žalobci doměřeno penále k již doměřené dani z přidané hodnoty (dodatečnými platebními výměry ze dne 23. 3. 2018) za zdaňovací období srpen, září a říjen 2015, doměřená daňová povinnost byla zajištěna *zajišťovacími příkazy ze dne 15. 4. 2016 (dále též „DPV“)*. Odvolání proti těmto DPV žalovaný rozhodnutím ze dne 1. 10. 2018 zamítl a DPV potvrdil. Jeho rozhodnutí bylo následně k žalobcem podané žalobě podrobena soudnímu přezkumu v řízení u zdejšího soudu ve věci sp. zn. 10 Af 36/2018, zakončené zamítnutím žaloby rozsudkem ze dne 25. 2. 2021. O kasační stížnosti žalobce proti tomuto rozsudku, vedené u Nejvyššího správního soudu (dále též „NSS“) pod sp. zn. 4 Afs 79/2021, nebylo ke dni vydání žalobou napadeného rozhodnutí rozhodnuto.
4. Dne 27. 11. 2018 vydal správce daně *rozhodnutí o změně exekučního titulu*, kdy byly *zajišťovací příkazy* nahrazeny *dodatečnými platebními výměry ze dne 23. 3. 2018 (dále též „rozhodnutí o změně exekučního titulu“)*. K odvolání žalobce žalovaný rozhodnutím ze dne 27. 6. 2019 dvě z těchto rozhodnutí o změně exekučního titulu změnil co do výše doměřené daně a nedoplatku, pro který správce daně v exekuci pokračuje, zbývající rozhodnutí bylo žalovaným potvrzeno a odvolání proti němu zamítnuto.
5. Z důvodu marného uplynutí lhůty pro stanovení daně byla rozhodnutím ze dne 31. 1. 2019 ukončena účinnost *zajišťovacích příkazů*. V návaznosti na to správce daně rozhodl o zastavení daňové exekuce nařízené *exekučními příkazy ze dne 15. 4. 2016*.
6. Dne 22. 2. 2019 byl na základě *exekučních příkazů ze dne 18. 4. 2016* sepsán a zabaven automobil TOYOTA, ke stanovení jeho obvyklé ceny využil správce daně znalecký posudek ze dne 10. 8. 2016, který byl vyhotoven v souvislosti s exekucí nařízenou *exekučními příkazy ze dne 15. 4. 2016*. Dne 28. 2. 2019 byl v souvislosti s exekucí nařízenou *exekučními příkazy ze dne 18. 4. 2016* vyhotoven znalecký posudek o stanovení ceny obvyklé k automobilu FIAT.
7. Proti *zajišťovacím příkazům* byla žalobcem podána odvolání, která žalovaný rozhodnutím ze dne 20. 6. 2016 zamítl a prvostupňová rozhodnutí správce daně potvrdil. K žalobcem podané žalobě zdejší soud rozsudkem ze dne 21. 11. 2019, č. j. 6 Af 58/2016-74 *tyto zajišťovací příkazy zrušil*, kasační stížnost žalovaného proti tomuto rozsudku Nejvyšší správní soud rozsudkem z 20. 12. 2021, č. j. 3 Afs 443/2019-73 zamítl.
8. Na základě daňové exekuce nařízené *exekučními příkazy ze dne 18. 4. 2016* správce nařídil dražebními vyhláškami ze dne 20. 7. 2021 dražbu automobilů FIAT a TOYOTA. Rozhodnutím ze dne 9. 11. 2021 o výši hotových výdajů (prvostupňové rozhodnutí správce daně v nyní projednávané věci) stanovil správce daně hotové výdaje vzniklé při provádění

daňové exekuce nařízené dle exekučních příkazů ze dne 18. 4. 2016 v celkové výši 9 538 Kč (za vypracování znaleckých posudků na automobily a náklady za údržbu FIAT). V odvolání proti tomuto rozhodnutí žalobce uváděl obdobně jako v podané žalobě. Žalovaný se s jeho odvolacími námitkami vypořádal (bod 14 až 27), kdy z části žalobci přisvědčil a přistoupil ke změně prvostupňového rozhodnutí, neboť exekučními tituly, v exekucích zahájených exekučními příkazy ze dne 18. 4. 2016, byly v okamžiku zahájení zajišťovací příkazy ze dne 15. 4. 2016, které byly později prohlášeny soudem za nezákonné (poznámka soudu-výše zmíněný rozsudek č. j. 6 Af 58/2016-74 ve spojení s rozsudkem NSS č. j. 3 Afs 443/2019-73). Přihlédl k tomu, že dříve, než byly soudem prohlášeny nezákonnými, pozbyly podle § 168 odst. 4 daňového řádu účinnosti z důvodu vydání dodatečných platebních výměrů. Jelikož zajišťovaná částka nebyla v daných exekucích uhrazena, byla exekuce nadále vedena na základě nových exekučních titulů-dodatečných platebních výměrů (ze dne 26. 3. 2018). Zajišťovací exekuce tak přešla do daňové exekuce, která je vedena na základě exekučních titulů, jež nezákonnými prohlášeny nebyly (odvolání proti nim žalovaný rozhodnutím ze dne 1. 10. 2018 zamítl, žalobu proti jeho rozhodnutím Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 25. 2. 2021 č. j. 10 Af 36/2018-336 zamítl, o kasační stížnosti ke dni vydání žalobou napadeného rozhodnutí nebylo NSS rozhodnuto), a je tedy vedena oprávněně. Ve vztahu k povinnosti hradit exekuční náklady podle § 182 odst. 1 daňového řádu byla neoprávněná zajišťovací exekuce konzumována oprávněnou daňovou exekucí. Žalobce tak má povinnost exekuční náklady hradit, byť vznikly ve fázi zajišťovací exekuce. K tomu žalovaný poukázal na jednotlivé exekuční náklady (za znalecké posudky na automobil Fiat a náklady na jeho údržbu).

9. K nákladům daňových exekucí zahájených *exekučními příkazy ze dne 15. 4. 2016* žalovaný ve vztahu k odvolacím námitkám žalobce poukázal na skutkový stav, zrušení těchto zajišťovacích příkazů rozsudkem zdejšího soudu č. j. 6 Af 58/2016-74 z důvodu uplynutí lhůty pro stanovení daně (zajišťovací příkazy ze dne 15. 4. 2016 a exekuční příkazy z téhož dne). Správce proto rozhodnutími z 31. 1. 2018 rozhodl o ukončení účinnosti těchto zajišťovacích příkazů, následně daňové exekuce zahájené exekučními příkazy ze dne 15. 4. 2016 zastavil. K tomu žalovaný poukázal na § 182 odst. 1 daňového řádu, podle kterého je dlužník povinen hradit exekuční náklady, pokud exekuce nebyla provedena neoprávněně a konstatoval, že daňové exekuce, zahájené exekučními příkazy ze dne 15. 4. 2016, sice byly zastaveny v souvislosti s ukončením účinnosti zajišťovacích příkazů z téhož dne, které byly exekučními tituly, a to z důvodu uplynutí lhůty pro stanovení daně, avšak citovaným rozsudkem šestého senátu Městského soudu v Praze byly zajišťovací příkazy následně shledány nezákonnými. Daňové exekuce zahájené exekučními příkazy ze dne 15. 4. 2016 tak byly vedeny na základě nezákonných exekučních titulů a byly prováděny neoprávněně. Tedy žalobce nemá povinnost hradit exekuční náklady z těchto exekucí. Uvedl, že správci daně při provádění daných exekucí na základě exekučních příkazů ze dne 15. 4. 2016 vznikly hotové výdaje za vypracování znaleckého posudku k automobilu Toyota, ale s ohledem na předně uvedené nemá žalobce povinnost tyto náklady hradit. Prvostupňové rozhodnutí správce daně shledal žalovaný proto v této části nezákonným, v ostatních částech pak souladné se zákonem. Podrobně k jednotlivým odvolacím námitkám žalovaný uváděl v bodech 28 až 33 žalobou napadeného rozhodnutí.

II. Žaloba

10. Žalobce v podané žalobě popsal průběh daňového řízení. Dále zejména uvedl, že se dne 7. 4. 2016 správce daně pokusil zahájit neohlášenou daňovou kontrolu v místě bydliště jednatele

žalobce. Téhož dne se správce daně zmocnil účetnictví od tehdejší bývalé účetní žalobce, která ale neměla zmocnění účetnictví vydat. Část účetnictví byla vrácena po 14 měsících, část nebyla vrácena dodnes (poznámka soudu: ke dni podání žaloby). Během celé doby žalobce vyzýval správce daně, aby tyto dokumenty vložil do spisu, což se nestalo, na výzvy správce daně většinou ani nereagoval. Po celou dobu správce daně se žalobcem nekomunikoval o věcech, které by byly ve prospěch žalobce jako daňového subjektu. Opakované stížnosti žalobce vyřizovali stejní lidé, na které si stěžoval, ale neúspěšně, třetí stížnost nebyla vyřízena vůbec. Dne 7. 3. 2019, kdy se žalobce dozvěděl, že koneční příjemci uhradili z opatrnosti DPH ještě jednou, vyzval ihned správce daně k doplnění spisu o tyto údaje a dokumenty, ten ale výzvy nereagoval, žalobce se tím cítí poškozen. K tomu poukázal na usnesení Krajského soudu v Ostravě, č. j. 25 Af 80/2019-164, kde soud konstatoval, že plnění proběhlo, jak bylo deklarováno, a správce daně neprokázal podvod na DPH ani chybějící daň samotnou, z čehož je zřejmé, že od počátku neexistuje daňový nedoplatek ale přeplatek na dani.

11. Dále žalobce konstatoval, že dne 15. 4. 2016 vystavil správce daně zajišťovací příkazy, na základě kterých exekvoval finance z účtu a také vozidla, která již byla v té době v majetku třetí osoby. Tyto zajišťovací příkazy byly Městským soudem v Praze rozsudkem č. j. 6 Af 58/2016-74 ze dne 19. 11. 2019, ve spojení s rozsudkem NSS ze dne 20. 12. 2021 č. j. 3 Afs 443/2019-73, zrušeny jako nezákonné. Správce daně tato vozidla dne 10. 8. 2021 vydražil týden před nařízeným jednáním u Obvodního soudu pro Prahu 3 ve věci sp. zn. 12 C 388/2019 o žalobě na vydání věci. Dle žalobce tak zmařil toto řízení, a to nepochybně v návaznosti na seznámení se s obsahem doplněných důkazů.
12. Dále žalobce uvedl, že v době podání žaloby v nyní projednávané věci po něm správce daně pod pohružkou pokuty požaduje, aby si dodatečným daňovým přiznáním nárokoval zisk z dražebního prodeje vozidla patřícího třetí osobě a tím umožnil „údajný daňový nedoplatek“, se kterým žalobce nesouhlasí.
13. Dále žalobce tvrdil, že neměl možnost seznámit se nebo vyjádřit k závěrečné zprávě před ukončením kontroly, rozhodnutí tak nemohlo být zákonné. Konstatoval, že po celou dobu, tedy ode dne 7. 4. 2016, správce daně o žalobci tvrdí, že je účastníkem na daňovém podvodu. To neodvolal ani po pravomocných rozsudcích Krajského soudu v Ostravě, na které žalobce odkázal.
14. Dále žalobce poukázal na rozsudek č. j. 8 Af 19/2020-116 ze dne 12. 10. 2022, v němž Městský soud v Praze v důkazně identickém případě u sesterské společnosti EDEMOS s. r. o. pravomocně zrušil rozhodnutí žalovaného z 13. 2. 2020 a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. K tomu rozsudku citoval.
15. Dle žalobce se správce daně nikdy nevypořádal s navrhovanými skutečnostmi a důkazy a ignoroval a zatajoval jemu známe skutečnosti, např. že již před zahájením kontroly bylo správcem daně známo, že koneční příjemci z opatrnosti zagarantovali či uhradili možný v budoucnu doměřený daňový nedoplatek, z čehož je zřejmé, že existuje přeplatek na dani. Výše uvedené opakovaně potvrdil ve svých rozsudcích Krajský soud v Ostravě a dal tak za pravdu konečným příjemcům zdanitelného plnění. K tomu z rozsudků Krajského soudu v Ostravě citoval.
16. Žalobce měl dále zato, že správce daně tíží důkazní břemeno, postupoval v rozporu se zákonem, po celou dobu správce daně ví, že žádný možný v budoucnu zjištěný a doměřený daňový nedoplatek neexistuje, přesto jej potřeťí vymáhá, ačkoli byl dvakrát uhrazen, nikdy

se nevypořádal s námitkami, podněty i návrhy na doplnění do spisu, přesto ukončil daňová řízení.

17. Podle žalobce uvedené skutečnosti negují právní konstrukci žalovaného a činí ji neobhajitelnou a nezákonnou. K tomu žalobce poukázal na bod 15 a 18 vyjádření žalovaného (poznámka soudu: zřejmě míněno žalobou napadené rozhodnutí), z nichž citoval. Měl za zjevné, že žalovaný nepřezkoumal zhola nic, protože by jinak zjistil, že existují pravomocné rozsudky, týkající se nezákonnosti exekučních příkazů, a pravomocné rozsudky, týkající se neexistujících daňových nedoplatků. Žalovaný byl na tyto skutečnosti žalobcem upozorněn. Exekuce je nezákonná, daňový nedoplatek neexistuje, nelze tedy po žalobci požadovat úhradu nákladů nezákonné exekuce. Na daňovém účtu žalobce by měl být veden přeplatek na dani. Bohužel tomu tak není, a navíc správce daně odmítá zpřístupnit celý spis žalobci, ač se o to neúspěšně pokouší od dubna 2020. Žalobce dodnes neví, kde se nachází nevrácená část jeho účetní evidence zajištěná správcem daně bez možnosti být u předání dne 7. 4. 2016.
18. Dále žalobce zopakoval, že o něm správce daně tvrdí, že účastníkem na daňovém podvodu. Přesto se pokusil přenést důkazní tíži na žalobce a ignoroval jeho námitky proti tomuto postupu, který je v rozporu s daňovým řádem. Když si žalobce na tyto skutky stěžoval, jeho stížnosti vyřizovali stejní lidé a konstatovali, že stěžovat si na ně je nepřípustné či že nikde není napsáno, že stížnost nemohou vyřídit sami na sebe. Následující stížnost od 8. 4. 2019 nevyřizuje nikdo, správce daně na ni nereagoval. Je tak možné že všechna napadená rozhodnutí činili podjatí zaměstnanci správce daně.
19. Podle žalobce je na správci daně, aby se vypořádal v souladu se zákonnými nařízeními se svým tvrzením a řídil se pravomocnými rozhodnutími Krajského soudu v Ostravě, Městského soudu v Praze a NSS.
20. Žalobce rovněž namítal, že opakovaně vyzval správce daně také k rovnému a spravedlivému zacházení jako např. v obdobných řízeních (např. Čapí hnízdo), k rovnému a spravedlivému přístupu k informacím (neúplný a nepřístupný spis), i k rovnému a spravedlivému procesnímu postavení tak, jak je uvedeno v zákonných ustanoveních, daňovém řádu a Ústavě ČR, zatím neúspěšně.
21. Podle žalobce je zřejmé, že neexistuje daňový nedoplatek, neuskutečnil se podvod na dani, nelze dražit majetek, natož majetek třetích osob, nemohou tedy vzniknout náklady exekučního řízení. Rozhodnutí jsou ze své podstaty nepřezkoumatelná i nicotná, je neúplný a nepřístupný spis (nechybí daňový nedoplatek, nelze ho vymáhat a exekvovat).
22. Žalobce žádal, aby soud žalobou napadené rozhodnutí zrušil.

III. Vyjádření žalované a replika žalobce

23. V písemném vyjádření k žalobě žalovaný uváděl obdobně jako v odůvodnění svého rozhodnutí. K oprávněnosti daňové exekuce poukázal na předmět žalobou napadeného rozhodnutí, jímž je výše hotových výdajů v rámci dílčí části daňového řízení, týkající se placení daní, proto je otázka zákonnosti vymáhané daňové povinnosti, resp. správnosti její výše, irelevantní, takové námitky spadají do řízení nalézacího, ve kterém byla daňová povinnost stanovena. K tomu poukázal na § 124 odst. 3 daňového řádu a judikaturu Nejvyššího správního soudu, z níž citoval. Pro úplnost odkázal na rozsudek Městského soudu v Praze č. j. 8 Af 19/2020-116 ze dne 12. 10. 2020, v němž bylo důvodem zrušení žalobou napadeného rozhodnutí žalovaného konstatování vady v dokazování, která se měla

týkat jediného důkazního návrhu, jehož předmětem byl doklad o jediném obchodním případě žalobce v odkazované věci. Tento rozsudek nemá jakýkoli přesah do řízení vedeného u žalobce, tudíž nezavdává příčinu pro obnovu nalézacího řízení v nyní posuzované věci. K dalším žalobcem odkazovaným rozsudkům konstatoval, že ve všech případech byla daň společnostem, zapojeným ve stejném řetězci transakcí, stanovena z důvodu jejich účasti na podvodu na DPH. V případě žalobce nicméně bylo důvodem stanovení daně neprokázání deklarovaného nároku na odpočet DPH, tj. neprokázání splnění hmotněprávních podmínek pro přiznání nároku na odpočet daně. U žalobce tudíž byla otázka existence chybějící daně pro výsledek nalézacího řízení zcela irelevantní. Pokud se tedy žalobce dovolává rovného a spravedlivého zacházení ve vztahu k těmto rozsudkům je nutno konstatovat, že s ohledem na odlišný právní důvod nepřiznání nároku na odpočet žalobci, nelze z odlišného výsledku usuzovat na jakoukoli nerovnost přístupu správce daně. Žalobcem tvrzené nedostatky nalézacího řízení tak nemohou mít vliv na zákonnost žalobou napadeného rozhodnutí.

24. Dále uvedl, že část jeho rozhodnutí, konkrétně bod 18, byla žalobcem vytržena z kontextu, jelikož žalovaný až následně v textu odůvodnění dospěl k závěru, že právě daňové exekuce, zahájené exekučními příkazy ze dne 15. 4. 2016, byly vedeny na základě nezákonných exekučních titulů a byly tedy prováděny neoprávněně. Hotové výdaje, vzniklé správci daně v rámci uvedené exekuce, pak byly z rozhodnutí o výši hotových výdajů vyňaty, kdy žalovaný uvedené rozhodnutí správce daně změnil a žalobci stanovil k náhradě pouze hotové výdaje vzniklé v souvislosti s daňovou exekucí zahájenou exekučními příkazy ze dne 18. 4. 2016, která nebyla vedena neoprávněně.
25. K tvrzení ohledně zneprístupnění spisového materiálu uvedl, že dané tvrzení opět míří do nalézacího řízení a není proto pro projednávanou věc relevantní. Stejně platí i v případě stížností, které mířily proti jednání správce daně v nalézacím řízení.
26. Shrnuje, že žalobní námitky nemohou popřít existenci vymáhaného daňového nedoplatku. Tvrzení o neexistenci podvodu na DPH nemá ve vztahu k posuzované věci jakoukoli relevanci, ať již proto, že směřuje do nalézacího řízení nebo proto, že nejde o skutečnost, která by byla s ohledem na právní důvod stanovení daně žalobce relevantní. Nebyl proto důvod, pro který by nebylo možno dražit zabavený majetek, přičemž tvrzení žalobce o tom, že šlo o majetek třetí osoby, nebylo žalobcem v daňovém ani v jiném řízení prokázáno. Správce daně současně v rámci této daňové exekuce prokazatelně vynaložil výdaje, které byly žalobci stanoveny k úhradě.
27. Žalovaný žádal, aby soud žalobu zamítl.
28. V replice k vyjádření žalovaného žalobce v podání ze dne 30. 3. 2023 uvedl, že se stále objevují nové a nové skutečnosti, jež jsou ve svém důsledku v jeho prospěch a poskytují mu tak silnější argumenty. Po jejich získání doplní žalobu a vyjádří se k vyjádření žalovaného.

IV. Posouzení věci Městským soudem v Praze.

29. Při ústním jednání účastníci setrvali na svých stanoviscích. Žalobce zdůraznil, že nemůže uznat žádné náklady, věci nebyly v jeho vlastnictví, byla podána žaloba na vyloučení věci, ale 8 dnů před vydáním rozsudku byla provedena exekuce. Ode dne 13. 6. 2016 byly zajišťovací příkazy neplatné, což potvrdil Nejvyšší správní soud. Tedy i náklady jsou neplatné. K tomu citoval z rozhodnutí zdejšího soudu ve věci sp. zn. 6 Af 58/2016 a rozsudku NSS ve věci sp. zn. 3 Afs 443/2019. Žaloba na vyloučení věci by byla z 99 %

úspěšná, protože ale byla auta vydražena, žaloba nebyla vzata zpět, až soud ji zamítl. Zástupce žalovaného odkázal na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí, své vyjádření k žalobě a konstatoval, že žalobní námitky jsou obdobné jako v odvolání a směřují zejména do nalézacího řízení. Soud neprovedl důkazy navržené žalobcem, neboť směřují k přezkumu nalézacího řízení nebo do jiných fází řízení dle daňového řádu. Pro posouzení zákonnosti žalobou napadeného rozhodnutí, jsou proto nadbytečné.

30. Soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které předcházelo jeho vydání, v rozsahu žalobou tvrzených bodů nezákonnosti, kterými je vázán, podle skutkového a právního stavu ke dni jeho vydání, a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
31. Mezi účastníky nebyl sporný skutkový stav, soud jej proto ověřil z obsahu spisového materiálu a přistoupil k vypořádání žalobních bodů.
32. Při posouzení soud vyšel z následující právní úpravy:
33. Z ustanovení § 182 odst. 1, 2, 4, 5 daňového řádu v rozhodném znění vyplývá, že exekuční náklady je povinen hradit dlužník, pokud nebyla daňová exekuce provedena neoprávněně. Exekuční náklady jsou tvořeny z nákladů na nařízení daňové exekuce, z nákladů za výkon prodeje a z náhrady hotových výdajů vzniklých při provádění daňové exekuce. Výši hotových výdajů stanoví správce daně vždy samostatným rozhodnutím, proti němuž se lze odvolat do 15 dnů od doručení.
34. Soud předně uvádí, že žalobce svými žalobními námitkami převážně brojil proti postupu správce daně a jeho rozhodnutím, které ovšem předcházejí rozhodnutí v nyní projednávané věci. Předmětem rozhodování finanční správy, které žalobce podanou žalobou napadl, je rozhodnutí o náhradě hotových výdajů, které vznikly správci daně při provádění daňové exekuce, resp. o jejich výši podle ustanovení § 182 odst. 5 daňového řádu. Soud tak přisvědčuje argumentaci žalovaného v odůvodnění rozhodnutí a ve vyjádření k žalobě, že otázka zákonnosti vymáhané daňové povinnosti, resp. správnosti její výše, je v řízení o žalobě proti rozhodnutí o výši hotových výdajů exekuce, tedy rozhodnutí vydaného v rámci dílčí části daňového řízení týkajícího se placení daní, nerozhodná. Takové námitky skutečně spadají do řízení nalézacího, v němž je daňová povinnost teprve stanovena. Žalovaný tak důvodně poukázal na ustanovení § 134 odst. 3 daňového řádu, podle kterého *daňové řízení se skládá podle okolností z dílčích řízení, ve kterých jsou vydávána jednotlivá rozhodnutí. Dílčím řízením se pro účely tohoto zákona rozumí řízení a) nalézací 1. vyměřovací, při němž dochází k vyměření daně, 2. doměřovací, při němž dochází k doměření daně, b) při placení daní 1. o posečkání daně a rozložení její úhrady na splátky, 2. o zajištění daně, 3. exekuční.*
35. Žalobcem tvrzené vady postupu správce daně a žalovaného tak mohly a měly být uplatněny pouze v řízení, které ke vzniku exekučního titulu vedlo. Jak se ostatně i stalo v řízení vedeném u zdejšího soudu, zakončeného rozsudkem ze dne 21. 11. 2019, č. j. 6 Af 58/2016-74, ve spojení s rozsudkem NSS ze dne 20. 12. 2021, č. j. 3 Afs 443/2019-73, jak bude pojednáno dále.
36. Ve shodě se žalovaným soud rovněž připomíná ustálenou judikaturu Nejvyššího správního soudu (např. ve věci sp. zn. 1 Afs 47/2004), z níž vyplývá, že v této fázi řízení, tj. v exekuci, soud zkoumá jen samotnou existenci titulu a vhodnost zvoleného způsobu exekuce, poměr výše pohledávky k ceně exekucí postižené věci apod. za podmínky, že je tvrzeno, že exekuční titul neexistuje, zvolený způsob exekuce není zákonem připuštěn a že cena postižené věci je v nepoměru k výši pohledávky apod. Skutečnostmi, které exekučnímu řízení, resp. vydání

vykonatelného exekučního titulu předcházely, tedy námitkami směřujícími do řízení vyměřovacího, se soud zabývat již nemůže.

37. Tak tomu bylo v projednávané věci, v níž žalobce svými námitkami míří proti postupu správce daně v nalézacím řízení, tedy v řízení o stanovení daně (vyměřovací řízení).
38. Pokud částí svých žalobních námitek žalobce tvrdil neexistenci exekučního titulu, soud se těmito žalobními tvrzeními zabýval a neshledal je opodstatněnými. Je tomu tak proto, že žalovaný právě v reakci na změnu skutkového stavu výši hotových výdajů exekuce změnil a snížil ji. Zohlednil totiž již výše zmíněný rozsudek zdejšího soudu ze dne 21. 11. 2019, č. j. 6 Af 58/2016-74, ve spojení s rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2021, č. j. š Afs 443/2019-73 (tedy po vydání prvostupňového rozhodnutí správce daně v nyní projednávané věci), jímž Nejvyšší správní soud nevyhověl kasační stížnosti žalovaného a potvrdil zákonnost závěru šestého senátu zdejšího soudu, který zrušil zajišťovací příkazy správce daně ze dne 15. 4. 2016, jež byly v řízení před správcem daně (tedy před prvostupňovým správním orgánem) podkladem pro vyčíslení hotových výdajů exekuce. Žalovaný vzal tuto okolnost v odvolacím řízení v úvahu a změnil proto v daném rozsahu výši hotových výdajů, které vznikly správce daně při provádění daňové exekuce tak, že rozhodnutí správce daně změnil a výdaje ponížil z částky 9 538 Kč na částku 5 908 Kč. Není tedy pravdou, že žalovaný tyto změny na straně exekučních titulů nezohlednil a nezabýval se jimi (viz bod 9, 23 až 29 žalobou napadeného rozhodnutí). Ostatní exekuční tituly však zůstaly zákonným podkladem pro výkon rozhodnutí, neboť žaloba proti rozhodnutí žalovaného o odvolání žalobce proti DPV byla rozsudkem zdejšího soudu ze dne 25. 2. 2021, č. j. 10 Af 36/2018-136, zamítnuta a o kasační stížnosti žalobce nebylo ke dni rozhodování žalovaného NSS rozhodnuto. Žalovaný tak právem vyšel z těchto podkladů při přezkumu zákonnosti prvostupňového rozhodnutí správce daně o výši nákladů, resp. hotových výdajů realizace exekuce prodejem movitých věcí.
39. Soud vnímá, a to i s ohledem na jiné spory, které žalobce u zdejšího soudu vede, že žalobce všechny tyto okolnosti tíží a pociťuje je jako nespravedlnost, pročť opakuje argumenty, které se vztahují k jiným fázím daňového řízení. Jeho námitkám ale v tomto směru vyhovět nemůže, jak již uvedl výše. Žalovanému tak není ničeho vytknout. Jeho rozhodnutí soud shledal souladné se zákonem.
40. K poukazu žalobce na žalobu na vyloučení věci podanou třetí osobou a postup správce daně před vydáním rozsudku o této žalobě soud uvádí, že neshledal, že by správce daně při realizaci rozhodnutí postupoval v rozporu se zjištěným skutkovým a procesním stavem. Mezi účastníky není sporu o tom, že ke dni realizace exekuce nebylo o žalobě na vyloučení věci pravomocně rozhodnuto, tedy věci z exekuce nebyly pravomocně vyloučeny. S ohledem na tento skutkový a procesní stav před vlastní realizací exekuce, ze které vznikly hotové výdaje exekuce, se soud nezabýval okolnostmi a důvody, pro které byla žaloba na vyloučení věcí z exekuce Obvodním soudem pro Prahu 3 zamítnuta.
41. Proti samotnému vyčíslení, resp. výši hotových výdajů žalobce nijak nebrojil. Soud se jím proto blíže nezabýval, ověřil jeho správnost z obecných hledisek a neshledal důvody pro jeho zpochybnění.
42. Žalobní námitky nejsou důvodné.

V. Závěr a náklady řízení

43. Soud proto žalobu jako nedůvodnou postupem podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

44. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nebyl ve věci úspěšný, žalovanému správnímu orgánu, který měl úspěch, však důvodně vynaložené náklady řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 22. listopadu 2023

JUDr. Ivanka Havlíková, v. r.
předsedkyně senátu